

Kedves Olvasóink!

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt. . .” (1Kor 15,19).

Pál megdöbbenő szavai arra figyelmeztetnek, hogy lehet valaki „Krisztusban hívő”, s mégis minden embernél nyomorultabb! Hogyan lehet ez? Hát a hit nem a legnagyobb dolog az életünkben? A kulcsszó, amire fel kell figyelni, a „csak” szócska: „csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban”, azaz csak ebben az életben bizakodunk Krisztusban. Vagyis azokról beszél itt Pál, akiknek a hitéből hiányzik az örökkévalóságra való előretételezés, a feltámadás gondolata. Mondhatjuk úgy is, hogy a „rövidtávon” gondolkodó hívőket mondja nyomorultnak.

Sajnos, ennek a rövidtávú gondolkozásnak nagy a kísértése. Gyakran észre sem vesszük, mennyire leszűkül a gondolkozásunk a földi élet dolgaira. Imádságainkban könyörgünk, hogy az Úr őrizzen meg minden bajtól, betegségtől, szenvedéstől, haláltól, gyásztól, kísértéstől, s tegye komfortossá mindennapjainkat... Azaz valósítsa meg a mennyet itt és most az életünkben.

Azt gondolom, az ördög nagyon sikeresen lopta ki a szívünkéből a feltámadás és az örök élet reményességét. Hitetlenségünkért azonban nagy árat fizetünk. Sok csalódás és hiábavaló küzdelem fakad abból, ha mindent itt és most akarunk megszerezni. Mintha csak ennyi lenne az élet, amit itt töltünk a földön.

Isten azonban ezen a Húsvéton is emlékeztet bennünket a feltámadás, az örök élet távlatára. Krisztus feltámadt, s az Ő feltámadása a mi feltámadásunk biztos záloga. Ezért gondolkodjunk hosszútávon! Tanuljunk meg életünk eseményeit az örökkévalóság táv-

Tartalom:

Zambia – Evangéliumot a falvakba.....	2
Ecuador – A Luz család beszámolója	3
Burundi – Újra vállalnám a kockázatot!	5
Közép-Ázsia – Mint Bábuska egy idegen országban	5
Ecuador – Jézus a világ középpontjában.....	6
Franciaország – Egy nap a forogtagban – tíz hónap Normandiában	8
Kanada – Valami megváltozott?	9
Malawi – Behatárolt tér, nagy eredmény.....	10
Franciaország – Felejthetetlen élmények.....	11
Oroszország.....	12
Spanyolország – Életem legjobb hónapjai.....	12
Oroszország – Egy tél az Uralban.....	13
Közhasznúsági jelentés	15

latában vizsgálni. Meglátjuk majd, hogy sok minden átértékelődik bennünk! Ez a reménység új látást, más életszemléletet eredményez. Jó példa erre maga Pál, aki például a 2Korinthus 4,17-ben emiatt nevezi földi nyomorúságainak sokaságát „pillanatnyi könnyű szenvedésnek”, mert előretételez a „minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőségre”.

Adja az Úr, hogy ez a húsvéti ünnep is segítsen bennünket, hogy egyre inkább az örökkévalóság távlatában tudjunk gondolkodni s értékelni életünk eseményeit!

Ezt kívánjuk minden kedves Olvasónknak, ezen a Húsvéton!

Sípos Alpár Szabolcs

Japán, földrengés és szökőár

Lapzártáig a következő híreket kaptuk:

Március 18-i hírek

A Tokió körzetére vonatkozó biztonsági felhívás miatt a LM misszionáriusai már néhány nappal korábban Japán déli részébe, Nagoya környékére utaztak. A hiányzó infrastruktúra miatt eddig ők maguk nem tudtak gyakorlati segítséget nyújtani.

A helyi gyülekezetek egyetértésnek abban, hogy a misszionáriusok Nagoyában maradásának sem a gyülekezetek, sem a saját szempontjuk-

ból nincs igazán értelme. Az érintett gyülekezetek vezetőivel megegyeztek abban, hogy az istentiszteletek szolgáltatását átmenetileg helyiek veszik át.

Misszionárius csapatunkból a fiatalabb munkatársnők, valamint az anyák a gyermekeikkel már múlt szerdán hazatértek Japánból. Most eldöntöttük, hogy az ideiglenesen Nagoyában elszállásolt többi liebenzelli misszionáriust is hazahozzuk Németországba. Az első misszionáriusok már úton vannak

Németországba, a második csoport ma este kel útra.

Ennek az oka, illetve célja az, hogy szeretnénk munkatársainknak, a súlyos élmények után kikapcsolódást biztosítani, gondoskodásunkat felajánlani és Japánban való újabb bevetésüket előkészíteni. A misszionáriusok és a misszió vezetősége előtt is világos, hogy jönnek, hogy újra menjenek. Mikor és hogyan lesz erre lehetőség, azt ki kell várni, de készek vagyunk rá.

Ma reggel a japán gyülekezeti szövetségünk egyik vezető lelkésze kérte, hogy az okutamai konferencia központot nyissuk meg menekült-táboroként az ország északi részéből jövő, kárt szenvedett embereknek. Traugott és Dorothea Ockert (a konferencia központ vezetői) most ott maradtak Okutamában. Jelenleg azt vizsgálják, hogy egyáltalában és milyen mértékben lehetne eleget tenni a kérésnek. Erről folyamatosan tájékoztatjuk Önöket.

Kérem, imádkozzanak továbbra is mindazokért, akiket Japánban ez a ka-

tasztrófa sújtott. Imádkozzunk a helyzet oldódásáért.

Március 19-én írják, hogy estére várják az utolsó misszionárius csoport hazaérkezését Németországba.

Március 21-i hír:

Traugott és Dorothea Ockertől a következő híreket kaptuk: „A fukusimai atomerőmű javítási munkáit Sato úr vezeti, aki keresztyén. Ő, a munkatársaival együtt egy fukusimai gyülekezethez tartozik. Újra meg újra könyörgünk az Úrhoz, hogy ne legyen hiábavaló az az áldozat, amelyet ezek a férfiak hoznak. –

Itt, az „Evangélium Háza”-ban, egy Tokiótól nyugatra húzódó völgyben, a LM konferencia központjában folynak az előkészületek, hogy fogadni tudjanak segítségre szorulókat a krízis-területről. Úgy tűnik, hogy az élelmiszer beszerzés lehetséges lesz.” Mi mint Liebenzelli Misszió elhatároztuk: segítünk a bajba jutottaknak! Köszönjük, ha továbbra is az Úr elé viszik az országot és a japán embereket.

Liebenzelli Misszió

ZAMBIA

Evangéliumot a falvakba

Kedves Testvérek!

A Külmisziói Híradó előző számában a karácsonyunkról szerettem volna beszámolni. Sajnos, az itteni viszonyok, az internet-lehetőségek miatt, a levél csak később, határidőn túl érkezett meg. A vasárnapi iskolásokkal ugyanis ez évben egy kis erdei baptista gyülekezetbe, Itintibe mentünk el, hogy előadjuk a karácsonyi történetet. Az ott élők nagy öröme, a Kasamában vásárolt apró sütemények mellett, kiosztásra kerültek a magyar szaloncukrok, és mivel ez idén bőségesebben érkezett, így a felnőtteknek is jutott. Ezúton köszönöm mindenkinek, aki ilyenformán is gondolt ránk, csomagot küldött, hogy örömet szerezzen az itt élőknek. Az előadásban résztvevő vasárnapi iskolások számára idén szilveszteri összejövetelt szerveztem. Az évre való lelki visszatekintés után, kirakós játékkal, társasjátékkal játszhattak. (Ezeket vásároltam, kaptam végleg hazatérő német munkatársaktól.)

Aki részt vett az otthon megtartott beszámolómon, értesült arról, hogy beindítottam egy kis evangéliumi kölcsönkönyvtárat. Visszaérkezésem után körbejártam, hogy ellenőrizzem a kis könyvtárakat, s miközben ezt tettem, Isten engem magamat is taní-

tott, helyreigazított. Meglepetésemre, nem azt találtam, amire számítottam.

Mivel a Klinikán nagyon gyors a betegváltás, arra gondoltam, hogy itt kevésbé olvasnak majd, ezért is indítottam be a könyvtárakat a falvakban is, ahol élnek, és a könyvek így mindig elérhetőek. Ennek ellenére, egyelőre az én kis könyvtáram működik legjobban. Persze nekem is tanulnom kellett a „hogyan”-t. Volt, hogy azonnal ajánlottam a könyveket, mivel a betegek sokszor egy-két nap után már mennek is haza. Ez azonban így nem működött. Máskor viszont sok könyvet ki tudtam adni. Azt láttam meg, hogy a könyveket akkor fogadják el, ha már egy-két napja benn voltak a Klinikán, vizsgáltam őket, kapcsolatomban volt velük. Nagy örömömre, a férfiosztályon szívesen olvassák a könyveket, nemcsak a betegek, hanem olyanok is, akik igazából nem lennének betegek, csak túlzott alkoholfogyasztás, vagy az elég ritkán, de azért előforduló, öngyilkossági kísérlet miatt voltak benn. A gyermek-osztályon lévő anyák is kérnek könyvet. A női osztályon a legkisebb az igény. Sokáig nem értettem, miért. Valaki felvilágosított, hogy a nők nagy része nem tud olvasni.

Mulilóban, ahol először nagy

volt a lelkesedés, – amíg otthon tartózkodtam – megfeneklett a munka. Csangában, Itintiben elmondás szerint közepes az érdeklődés, de amikor szerettem volna megnézni, hogyan vezetik, dokumentálják a könyvek ki- és beadását, sajnos, éppen otthon felejtették a füzetet, annak ellenére, hogy előzetesen értesítettem őket, hogy megyek. Ngululában, amely egyrészt a legrégebb szórvány-gyülekezete Mungwinak, és ahol a munkát arra az özvegyre bízom, akinek a házában két hónapig laktam, a munka megfelelő. Legnagyobb meglepetésemre, a Mungwi Baptista Gyülekezetben, ahol a gyülekezetnek állandó lelkipásztor van, egyetlen könyv sem került elolvasásra. Ellenőrzésem után a régi felelőst lecserélték, és az új könyvtárfelelőssel minden megváltozott. Ő nem várta meg, amíg valaki kéri a könyvet, hanem minden vasárnapi alkalommal kitette a könyveket egy kis asztalra, ahol aztán rögtön megtekinthették és kikölcsönözheték.

Amit nekem is meg kellett tanulnom, nagyon fontos megtalálni a megfelelő személyt mindenhol, akinek szívügye, hogy eljusson az emberekhez a könyv, a Biblia, és az emberek megismerhessék Jézus Krisztust.

Fontos tanítani is őket a „hogyan, miként”-re, ugyanis még a felelős embereknek sem volt korábban könyv a kezében.

Meg kellett látnom, hogy az erdei falvakban az angol nyelvű könyvek nem sokat érnek, mert alig tud valaki angolul beszélni. Itt arra bátorítottam őket, hogy az angolul tudó személy körül alakuljon ki egy olvasókör, bibliakör, ahol a felelős személy előzetesen elolvas egy fejezetet, amit aztán közösen megbeszélhetnek, így nyerve segítséget a könyvből.

A jövőben csak bamba nyelvű könyvekkel szeretném bővíteni a könyvtárakat, de csak ott, ahol megtanulják, hogyan bánjanak a könyvekkel, és ahol valóban használják is a könyveket.

A Klinika autóját használhatom, havonta egyszer, hogy eljussak ezekbe a kis falvakba. Az autót a Klinika igazgatója vezeti. Mivel négy kis erdei falu van, Mulilo, Itinti, Csanga és Ngulula, ezért több mint egy negyedév telik el, amíg eljutok ugyanarra a

helyre. Nehézséget okoz a munkában az is, hogy ezek a kis erdei templomok vagy teljesen nyitottak, vagy, ha nem is nyitottak, de nem zárhatók rendszeresen, vagyis nem lehet a templomban hagyni a könyveket. Az egyes kis falvakban a távolságok is nagyok, 5–6 kilométert is kell, kellene gyalogolni valakinek, sokszor még többet is, hogy a könyvet, Bibliát kikölcsönözze, visszavigye.

Mégis hálás a szívem, hogy a nehézségek ellenére valami mégis elindult, az emberek elkezdtek olvasni. Istennek pedig van hatalma arra, hogy az Ő Lelke által elérje, meggyőzze az embereket, és megnyerje őket az örökkévalóság számára.

Mire a Testvérek kezébe kerül az újság, valószínű már közel lesz a Húsvét ünnepe. Ez úton kívánok áldott ünnepet mindenkinek az Úr Jézus Krisztussal, Aki a kereszten való győzelmes halála után harmadnapon feltámadt, és megszerezte számunkra a bűnbocsánatot és elmúlhatatlan életet.

IMATÉMÁK

Hála:

1. A beindult könyvtárakért, hogy nem mentek tönkre, amíg ott-hon voltam.
2. A Mungwi Baptista Gyülekezetben való személycseréért.
3. Hogy legalább havonta egyszer eljuthatok a kis falvakba is.

Kérés:

1. Hogy mindenütt találjak oda-szánt embert.
2. Kialakuljanak a kis bibliakörök.
3. Hogy bővíthessem a könyvtárakat és rendszeresebben eljuthassak.
4. Hogy Isten használja fel ezeket a könyveket az Ő kegyelmes munkájában, hogy a sötétség kezdjen szűnni, és felragyogjon az emberek előtt az igazi Világosság.

Szeretettel köszöntök mindenkit:
dr. Keszi Krisztina

ECUADOR

Kedves Testvérek!

Sok szeretettel köszöntünk Benneteket Ecuadorból!

Bátorítunk Benneteket, hogy adjatok velünk hálát Isten csodálatos tetteiért, és harcoljatok imádságban velünk, hogy Isten országa továbbra is épüljön Ecuadorban!

– Februárban tartottunk egy ifjúsági csendes hétvégét, amelyen 100 fiatal vett részt. Ebből kb. 40 fiatal először vett részt egy csendes hétvégén. Többen átadták életüket Krisztusnak! Örüljünk együtt az angyalokkal, dicsőítve Istent megváltó szeretetéért!

– A legutóbbi házassági estén 100 házaspár vett részt. Helyhiány miatt nem tudunk több embert fogadni. Sok kívülről személyt érhetünk el ezen a rendezvényen keresztül. Több bizonyosságtételt hallottunk arról, hogy Isten formálja sok családot, házaspár életét ezeken az alkalmakon keresztül. Az alkalmak sok lelkigondozói utómunkával járnak. Imádkozzatok két új

házaspárért, akiket beállíthatnánk a munkatársi közösségünkben. A munka sok, és szükségünk van erősítésre.

– Áprilisban várunk egy amerikai orvos csapatot, akik minden évben itt töltenek egy hetet. Szegény városnegyedekbe, falvakba megyünk velük és kínálunk ingyenes orvosi vizsgálatot az embereknek. Ezek a hívő orvosok naponta 300 beteget látnak el. Amíg a betegek az orvosságra várnak, hirdetjük nekik az evangéliumot. Imádkozzatok jó beszélgetésekért, nyitott ajtóért, orvosainkért, hogy Isten naponta adjon nekik új erőt a munkájukhoz.

– Állandó imakérésünk a bibliaiskolai oktatás. A múltkor, miután Ede a Római levelet magyarázta, egy tanítvány az óra után odament hozzá és ragyogó szemekkel ezt mondta: „Köszönöm, Ede, életemben először értettem meg, mit jelent a kegyelem evangéliuma”. Ezek a megnyilvánu-

lások mindig bátorítanak bennünket, mert láthatjuk, hogy a sok munka és fáradozás gyümölcsöt hoz. Imádkozzatok világos látásért és bölcsességért a tanítási szolgálatunkban.

– Gyöngyinek sok öröme van az asszonyok közötti szolgálatban. Jó látni, ahogy Isten munkálkodik. Hívők erősödnek a hitükben, magányosok otthonra találnak a gyülekezetben, mások elkezdnek szolgálni a környezetükben.

– A gyerekek szépen haladnak iskolai tanulmányaikkal. Imádkozzatok kitartásért, motivációért. A négy gyerek tanítása a nap nagy részét igénybe veszi, így a szolgálatokra való felkészülés sokszor az éjszakákra marad. Imádkozzatok erőért, türelméért, az időnk jó beosztásáért.

Köszönjük, hogy harcoltok velünk és értünk!

Sok szeretettel: a Luz család

Az Istennek szánt idő Rövidtávú önkéntesek beszámolóí

„A Külmissziói Híradó legújabb száma javarészt fiatalok írásaiból áll” – ezzel a megjegyzéssel nyújtott át szerkesztőnk, Ricarda Monschau egy halom kéziratot. Nagy érdeklődéssel és örömmel rágtam át magam a beszámolókon.

Minden évben kb. háromszor annyi fiatal jelentkezik a Liebenzelli Missziónál külföldön eltöltendő önkéntes programra, mint amennyi hely a rendelkezésünkre áll. Valószínűleg azért is jelentkeznek oly sokan, mert manapság a fiatalok szívesen töltenek egy-egy évet külföldön. Iskolák és egyesületek számos csereprogramot hirdetnek, ez a szokás missziói berkekben is megjelent.

Nekünk azonban rendkívül fontos, hogy ne csak a társadalom árjával ússzunk, hanem lehetőségnek tekintsük, és használjuk fel Isten országának terjesztésére. A fiatalokkal végzett munka területét a jelentős igényeknek megfelelően bővíthettük – olvassa csak el a beszámolókat –, s erre jó okunk van, valamint – Isten Szentlelkének köszönhetően – jó hátszelünk is.

A rövidtávú önkéntes programok résztvevői nem csupán utazásukat, a külföldi biztosításokat és a felmerülő vízumköltségeket állják, hanem ez idő alatt a megélhetésükről is maguk gondoskodnak.

Azt tapasztaltunk, hogy a fiatalok által végzett missziói munka meglepően eredményes. Még gyakran maguk a misszionáriusok sem ilyen „sikeresen” munkálkodnak. A misszionáriusoknak és a gyülekezeteknek az adott helyszínen megfelelő lehetőségeket kell teremteniük az önkéntesek számára, és a felvett kapcsolatokat továbbra is fenn kell tartaniuk. Ezen a területen alapvetően fontos a fiatalok és idősebbek, a tapasztaltak és „zöldfülűek” közötti együttműködés.

Ha valaki missziói munka iránt érdeklődik – szóljon az hosszabb vagy rövidebb időre –, meg kell vizsgálnia a szándékait, és fel kell tennie magának a következő kérdéseket:

- Kész vagyok-e arra, hogy én magam megváltozzam?
- Elfogadom-e, hogy bár nyugaton már részesültem képzésben, mégis mindig tanulnom kell a „hazaiaktól”?
- Kész vagyok-e szolgálóként alárendelnem magam egy teljesen más kulturális rendszernek?
- Kellően felkészültem-e arra, hogy jóval többet fogok kapni, mint amennyit adni tudok?

A fiatal nemzedék nagy lelkesedése, tanulási készséggel és alázattal párosulva olyan keveréket alkot, amelyre a misszió során nagyon nagy szükség van. Meglátjuk majd, hogy – mint Jézus követésében oly sokszor – áldozatunk által az Úr győzelemre visz bennünket.

A beszámolókat olvasása közben hálaadó szívet és az Isten hatalmas tettei feletti nagy örömet kívánok Önnek!

Martin Auch
missziói igazgató



Újra vállalnám a kockázatot!

„Nagy néppé teszlek, és megáldalak, naggyá teszem a nevedet, és áldás leszel” (1Mózes 12,2).

Poggyászsomban a fenti igeverssel és Isten tervébe vetett rendíthetetlen bizalommal indultam el 2009 szeptemberében Burundiba. Miközben a gép a Szahara fölött repült, és fejemből nem akart kimenni a családomtól, a barátaimtól vett búcsú, elhatároztam magamban: „Egy hetet kibírok Afrikában, de aztán már repülök is haza”. Ám minden másképp történt...

Burundiba érkezésemtől szívélyes fogadtatásban részesültem. A Hartmann család gyermekei gyorsan szívükbe zártak, én pedig teljesen otthon éreztem magam közöttük. Örömmel állapítottam meg, hogy az élet Bujumburában, a fővárosban, nem annyira „afrikai”, mint ahogy azt Németországban képzelik. Egész fellélegeztem, hogy az ember nem botlik lépten-nyomon veszélyes hullókba; rettegtem ugyanis a mérges kígyóktól.

Fő feladatomban a misszionáriusok gyermekeinek némettanítása volt, amit önállóan és változatosan tervezhettem meg. Összesen öt különböző szintű osztályban tartottam órát, ami

nagyon nagy változatosságot jelentett, és nagy gyönyörűségemre szolgált. A tanév alatt itt szerzett élmények erősítették meg bennem azt a vágyat, hogy tanár legyek. Christine Hartmann-nak a kis Lisanne-nal kétszer Németországba kellett utaznia, ezért időnként „pótanyukává” léptem elő. Nem volt mindig egyszerű egyszerre egy személyben némettanárnőnek, barátnőnek, nővérnek és édesanyának lennem, de a feladat nagyon tanulságos volt, azóta pedig sokkal jobban értékelem azt a munkát, amit az anyák a gyermekeikkel végeznek.

Különösen örültem a helyiekkel való kapcsolatoknak és a burundi kultúra megismerésének. A piacon például egy férfi elmesélte, hogy szeretne egyszer eljutni Németországba, hogy ott feleséget vásároljon magának. Burundiban a lánykérés máshogy zajlik: az esküvő előtt a vőlegény kialakítja a menyasszony szüleivel, hány tehenet kell a lányért fizetnie.

Idővel önmagamot is jobban megismerhettem, megértettem, milyenek a németek, és szeretnék a jövőben valamivel higgadtabban és több,

Istenbe vetett bizalommal fogadni bármit. A francia nyelvű gyülekezetben segíthettem egy tini csoport létrehozásában, és bár nyelvtudásom nem volt kifogástalan, megélhettem, hogy Isten mégis fel tudott használni. A kórusban az együtténeklés során igazi barátságok szövődtek afrikaiakkal, ami szememben kész csoda, hiszen fehérbőrűként gyakran részesülünk „különleges elbánásban”. Különösen nagy ajándéknak tartom Miri „vendégnővéremhez” fűződő kapcsolatot, akivel sok időt tölthettem együtt.

Visszatekintve egyetlen Burundi-ban szerzett élményt sem cserélnék el semmiért, hiszen Isten mindent tökéletesen készített el. Gazdagon megajándékozott, amint az 1Mózes 12-ben megígérte, és mások számára is áldássá lehettem. Nagyon hálás vagyok a vezetéséért, és örülök, hogy személyiségem érettebbé válhatott, hitem pedig növekedhetett – ezért újra vállalnám a kockázatot.

Julia Meixner, 2009/2010 között segédtanítóként szolgált Burundiban, jelenleg matematika és kémia tanár szakos hallgató.

KÖZÉP-ÁZSIA

Mint Bábuska egy idegen országban

„Miért ne járhatnád be a világot és látogatnál meg misszionáriusokat, hiszen nyugdíjas vagy” – javasolta egy ismerősöm. Az ötlet jónak tűnt, de hiányzott hozzá az „aprópénz”. Miért is ne mehetnék egy időre rövidtávú munkatársként külföldre? Vajon a Liebenzelli Misszió nyugdíjasokat is fogad?

Igenlő választ kaptam. A Kraft családnak Közép-Ázsiában különleges családi helyzete miatt szüksége van segítségre. Jedida most két éves, és születése óta sérült. Miután lelki testvéreimmel imádkoztam

és megvitattuk a feladatokat, igent mondtam.

2009 novemberében útra készen álltam. A Kraft családdal együtt repültem rendeltetésük országába. Éjszaka közepén érkeztünk. Első benyomásom ez volt: Itt hideg van. Még mindig hallom egy kétségbeesett asszony kiáltozását, akit nem engedtek be az országba, mert papírai nem voltak rendben.

Aztán kezdődtek a hétköznapiak. Jedida ellátása nagy örömmel töltött el. Jókedvű kislány. Egyszerűen szeretnivaló. A négyéves Johanna

állandóan miért-kérdésekkel zaklat, Josia, a csapat legifjabb tagja, egy éves, igazi fiú. Szereti a sötétbarna kenyeret és az uborkát. Unatkozás szóba sem jöhet. Nem éreztem magamat úgy, mint a kis Johanna, aki mindig unalomról panaszkodott.

A hétköznapiak azonban azt is jelentették, hogy teljesen más kultúrába csöppentem. Igazán más volt:

- Istentiszteleten fejkendőt kell viselni
- Üdvözlésnél az ember pusztit kap.
- Házon kívül jól öltözöttnek kell lenni, és tiszta cipőt kell viselni.

– Sokféle munkához, így a háztartásban is, kétszer annyi idő kell, amikor például, gyakran előzetes figyelmeztetés nélkül kikapcsolják az áramot. Egyik nap mosogatni szerettem volna, de nem jött a víz.

– A tervek készítésével is pórul járhat az ember! Számolni kell azzal, hogy minden másképpen történik majd. Az itteni embereknek nincs szükségük határidő naplóra. Talán ezért boldogabbak? Minden esetre jól tesszük, ha előbb telefonálunk és megkérdezzük, hogy a mára megbeszélte időpont érvényes-e még. Az első gyülekezeti női nap előtt megkérdeztem: „Meghívókat is osztogatnak?” „Igen, de ráérünk még arra” válaszolták. Két nappal az összejövétel előtt elkészültek a meghívók és kiosztották. Az asszonyok eljöttek. Vajon eljöttek volna-e akkor is, ha 14 nappal korábban kapják a meghívót?

– Ebben a gyönyörű tájakkal rendelkező országban sok a nyomorúság is. Alkohol, kábítószer, munkanélküliség, szegénység...

Akárcsak Jézus idejében, férfiak állnak tétlenül az utcán és munkára várnak. Politikailag sem rózsás a helyzet. Az országban több etnikai csoport él, ez a tény eleve konfliktusokat rejt magában.

Ebben az évben azonban sok szép élményben is lehetett részem. Láthatam és megcsodálhattam az ország szépségeit. Különleges kalandot jelentett az utazás dr. Markus Printz-cel és Andreas Krafttal, meg az üdülés a Kraft családdal egy kis hegyi tónál.

Nagymamaként Andreasszal és tíz fiatalal három napra egy tóhoz utaztunk. Már maga az utazás is kalandos volt. Rossz utakon, porban és sárban végül mégis odaértünk. A nagy tó nagyon magasan fekszik, hegyek veszik körül. A szemnek különleges gyönyörűséget okozott a táj. Érdekes volt az éjszakát egy jurtában eltölteni, két helyi és egy francia turista nővel. Egyszerűen csak szép volt. Mint Bábuska ebben az országban jó dolga van az embernek. Teával fogadtak, a jurtában jól befűtöttek, meleg takarókat kaptam éjszakára, ugyanis ott fönt meglehetősen hideg volt. Reggelire – nem is lehetett másképpen – kása (tejbegríz) volt, agyoncukrozott lekvárral, saját sütésű fehér kenyérral. Egyik vacsorára „kordak”-ot kaptunk, ami kecskehúsból készült, de meglehetősen rágós volt.

A toalett – egy bádogházikó – elég messze állt a jurtától. Amikor először mentem oda, erősen dörömböltek az ajtón. Kinyitottam az ajtót, hát három

kis borjú állt ott. Elutazásunk napján, vasárnap, még valami különleges történet. Hoztak egy bárányt, levágták, a húsát megfőzték. Még aznap különleges tésztával együtt megettük.

Sajnáltam, hogy nem beszéllek oroszul. Szívesen beszélgettem volna az utcán néhány szóval többet a barátságos gyermekekkel! Annakidején jártam oroszórákra. A Kraft család lehetővé tette, hogy egy kedves tanítónőnél heti 2–3 alkalommal tanuljak. Ez azonban nem volt elég ahhoz, hogy igazán tudjak beszélgetni.

Visszatekintve mondhatom, jó és gazdag év volt, csúcspontokkal és mélységekkel. Örömmel és szomorúsággal. Ebben az évben azt is újra tanulhattam, hogy bízam hatalmas Uramban. Bár kedves barátaim távol voltak tőlem, Isten mindig velem volt. Neki elmondhattam mindent, ami örömet jelentett, de azt is, ami elszomorított. Ő a távolban is meghallja imádságaimat.

Brigitte Benitz missziós nővér

*Brigitte Benitz missziós nővér
1966 óta liebenzelli nővér, 39 évig dolgozott a liebenzelli közösségek szövetségében, 2009 augusztusa óta nyugdíjas, 2009/10-ben volt Közép-Ázsiában.*

ECUADOR

Jézus a világ középpontjában

Egyedülálló és nélkülözhetetlen

Terepjárom zsúfolt szardíniásdobozhoz hasonlít. Nyolc némettel utazom egy evangélizáló istentiszteletre. Az út hepehupás és poros, csak azt figyelem, hogy a lyukakat valahogy kikerüljük. A nyolc német énekel, imádkozik, viccelődik, és még egyszer elpróbálják az előadásukat. Csaknem egy egész évet szántak ecuadori útjukra, hogy egészen újat kezdhessenek Jézussal. Különböző gyülekezetekből érkeztek. Némelyek hívó családban nőttek fel, mások csupán hat hónapja követik Krisztust. Különböző hitbeli szintjük ellenére van egy közös

vonásuk, különleges kisugárzásuk: Jézus világít minden egyes gomblyukukból. Ez az este folyamán is meglátszik.

A csapat együtt éneklő hívogató énekeit. Nagyszerű kis darabot írtak a tékozló fiúról, természetesen beszélnek a megtérésükről és arról is, hogyan kezdték el követni az Úr Jézust. Ezután én hirdetem az Igét, és Isten csodát tesz: mintegy húsz fiatal emeli fel a kezét, és kezd új életet az Úrral. Az Impact-csapat kis szeretetvendégséget rendez, majd segít a rendrakásban, a takarításban stb. Ezután még kb. fél órát utazunk hazafelé. Holtfáradtan

esem ágyba. Az Impact-csapat nélkül nem alakulhatott volna így az este. Hálát adok Istennek, hogy a csapat valóban egyedülálló és nélkülözhetetlen.

Ez csak egyike a számos kalandnak, amelyek során megfigyeltem, milyen kiváló is ez a csapat, s hogy mekkora hatást tudnak gyakorolni az itteniekre. Ecuadorban az evangélizáció egészen máshogy zajlik, mint bárhol máshol. Tíz hónapon keresztül tart, s a csapat tagjai egy helyen, lakóközösségben élnek. A résztvevők számos evangélizációs szolgálatot, konkrét feladatokat látnak el a gyülekezeti

gyermek- és ifjúsági munkában. Az emberekkel való intenzív foglalkozás hasznos mellékterméke a spanyol nyelv tanulása.

Ecuador mint ország is rendkívül változatos: földjén a napsütötte strandok és az Amazonas dzsungel mellett a lélegzetelállító Andok hatezer méteres csúcsai magasodnak. Ám az országban feltűnő a lelki nyomorúság és az emberek nyitottsága. Sok olyan falu és kisváros van, ahol ezrek és ezrek még sosem hallották az evangéliumot. Ilyen helyeken az Impact-csapat egyedülálló és nélkülözhetetlen lehetőség a gyülekezetek megmozgatására az evangélium hirdetése érdekében. Milyen nagyszerű, hogy én is részt vehetek ebben a munkában!

Az ecuadori Impact program számomra is egyet jelent a **Being F.A.T. brings J.O.Y.** jelmondattal. A F.A.T rövidítés a *Flexible, Available, Teachable (rugalmas, elérhető, tanítható)* angol szavak kezdőbetűiből áll össze, a J.O.Y. pedig a *Jesus, Others, You (Jézus, mások, te)* rövidítése, de összeolvasva örömet jelent angolul. Az egész világon ez a mottója az Impact csapatoknak, mert ha valaki rugalmas, kész a munkára és tanítható, az örömet kap és ad tovább. Ahol csak csapatunk e mottó szerint élt és dolgozott, ott mindig szétáradt az öröm. Nem mindig minden nyújtott szórakozást, bár sok mindent élveztünk, ám mindig mindenben átütött az öröm. Az az öröm, amely belülről fakad, és senki sem tudja elvenni. Öröm a fölött, hogy minden fontos kapcsolatom új irányban kezd fejlődni:

– felfelé: Jézus felé – hogy Isten szeretetét, a tőle kapott szabadságot és igazságot tapasztaljam;

– kifelé: az emberek felé – hogy megélhessem a közösséget és értékeljem a különbözőséget;

– befelé: magam felé – hogy megismerjem a képességeimet, az adottságaimat, lerázzam a tespedtséget és átlépjem a határaitam.

Jézus: az Úr Jézus követése nem csupán egy program, hanem maga a Program! A fiatalok tanítványságról tartott heti összejöveteleink sokat tanulunk a lelki növekedésről, az élet fontos és kevésbé fontos dolgairól, Isten szeretetéről stb.

Reggelenként a torna (korábban sokaknak a fürdőszobába való kibotorkálás és a fésülködés elég reggeli tornát jelentett) és a finom reggeli után áhítatot tartunk, amelyre sorban felkészülünk. Gondolatokkal, amelyek foglalkoztatnak bennünket, igeversekkel, amelyek továbbsegítenek a mindennapokban, találkozásokkal Istennel a csendben, amelyeket megosztunk egymással.

Hetente egy estét szintén együtt töltünk, amikor együtt olvasunk a *Leben mit Vision (Élet Istentől kapott látással)* című könyvből. Ezek az estéken lélekben felfrissülünk, új nézőpontokat ismerünk meg, s átéljük a Szentlélek megújító erejét.

Sokak számára a hét csúcspontját a szombat este jelenti, amikor a CCB van „soron”. A CCB (Centro de Capacitación Bíblica) egy gyülekezetektől független bibliaiskola, ahová kb. nyolcvan diák jár, s amelyen az Impact-csapat is részt vesz. Ezek az alkalmakon megismerik Bibliájukból a legfontosabb tanításokat, és megtanulhatják, hogyan hozhat az ember jó és „Istennek tetsző döntéseket”.

Mit is jelent az „Impact”?

Az evangélizációk csúcspontjain, amikor emberek jutnak hitre, Jézust még inkább újra meg újra megismerni; tapasztalni az emberek háláját a szociális misszió segítségével; átélni, hogyan mélyül el a bizalom a fiatalok között, s hogyan alakulnak ki egyre mélyebb barátságok.

De az Impact azt is jelentheti, hogy Jézust a kudarcokban is új oldaláról ismerhetjük meg, amikor senki nem jön el az ifjúsági alka-

lomra, vagy amikor hiányos nyelvtudásom miatt képtelen vagyok átadni azt az üzenetet, amelyet anynyira el akartam mondani. Jelenthet könnyeket, amelyeket a többi résztvevővel szembeni szeretetlen viselkedésem, vagy épp az együttélés szabályai elleni lázadásom miatt ejtek.

Mások (*Others*): a második legfontosabb dolog a másokkal való törődésünk. Az Impact-csapat azért jött, hogy az ecuadoriakat szolgálja. Nem mindig egyszerű a találkozás egy teljesen más kultúrával, de megláttatja velünk, hogy a Földön nem minden országban gondolkodnak, illetve élnek úgy az emberek, mint ahogy azt egy húszéves német/magyar elképzei. A kultúrákat áthidaló barátságok kialakulásához rugalmasságra és tanulási készségre van szükség, csakis ez hozhat igazi örömet.

A lakóközösségben együtt főzünk, eszünk, mosogatunk, az életünket is megosztjuk egymással. Hamar kiderülnek az egyéni képességek, de a bogarainkra is gyorsan fény derül. Meg kell tanulnunk tűrni, az apróságoktól eltekinteni, megbocsátani vagy épp bocsánatot kérni – ezek némelyek számára eddig ismeretlen fogalmak voltak. Érdekes megfigyelni, hogy bár a csapat tagjai között kezdetben még számos súrlódás adódott, kilenc hónap elteltével el sem akarnak válni egymástól. Élvezet Facebookon nyomon követni, hogyan alakulnak a barátságok, hogyan terveznek találkozót, s hogyan imádkoznak egymásért és egymással.

Te: sok különböző lehetőséget biztosítunk a csapat számára, például vendégeket hívhatnak meg, az épületeink fenntartásában segíthetnek, taníthatnak egy iskolában, vagy az ifjúsági órákat tarthatják. Az Igével való elmélyültebb foglalkozás, valamint az emberek közötti szolgálat mindenkiből kihozza az adottságokat és a korlátokat. Egyeseknél korábbi problémák, terhek

kerülnek felszínre, s először ezek feldolgozásában kell segíteni, be kell gyógyulnia a régi sebeknek, mert csak ezeknek a terheknek a letétele után lehet Jézust szabad szívvel szolgálni. Minden csapatagnak van egy mentora, akivel rendszeresen találkozhat, mindent nyíltan megbeszélhet, tisztázhat, és

akivel együtt imádkozhat. Újra Jézust állítjuk életünk középpontjába, a körülöttünk élőket szolgáljuk, és eltűnik önzésünk. Jézus megismerése és a Biblia szerinti élet az Úr-hoz tesz hasonlóbbá. Tényleg igaz: being F.A.T. brings J.O.Y.!

Vén rókaként különleges helyzetben vagyok (38 éves vagyok,

s 20 éve követem Jézust): együtt dolgozhatom az új nemzedék keresztyéneivel, akiket Jézus arra indít, hogy felébresszék a világot.

Edgar Luz

U.i.: Téged mi foglalkoztat jelenleg? Mit tennél Jézusért ebben az évben?

FRANCIAORSZÁG

Egy nap a forgatagban – tíz hónap Normandiában

Hajnali fél öt – csörög a vekker. Nem szokványos reggelre ébredek, hiszen az állatvásárra megyek. De nem azért, hogy állatot vegyek, hanem hogy az un. „vide-grenier”-n mindenféle használt holmit adjak el. A „vide-grenier” a bolhapiac, amelyet itt, a franciaországi Carentanban évente egyszer az állatvásár területén rendeznek meg. A gyülekezet javaslatára veszünk részt rajta, hogy egy kis pénzt gyűjtsünk gyülekezeti termünk számára.

Tíz hónappal ezelőtt is hasonló dolog történt velem. Az is különleges reggel volt, amikor az ébresztőórám nagyon korán keltett: aznap indultam Normandiába. Az érettségi után a sulin és a tanuláson kívül valami másra vágytam, míg végül 2009 szeptemberében tíz hónapra Normandiába indultam, és időszakos munkatársként Carentanban a Vogel család gyülekezetalapítási munkáját segítettem.

Új jelenet: fél 6 – találkozó a gyülekezeti teremnél. A levegőben kávéillat terjeng, miközben kezdjük felpakolni a használt holmikat. Christoph és Jean-Pierre hozott egy utánfutót. Mindenki dolgozik. Bár Jean-Pierre-nek és feleségének néha arra sincs elég pénze, hogy autójukba benzint vegyenek, eljöttek segíteni a bolhapiacon, hogy a gyülekezetnek pénzt gyűjtsünk! Megható viselkedésük azt mutatja, mennyire fontos nekik a gyülekezet! Ezt én is megtanultam. Bár a családomtól

távol voltam, mégsem voltam soha magányos. Csodálatos érzés, hogy nekünk, keresztyéneknek a világon mindenhol vannak hittestvéreink!

Mire mindent felépítettünk, megérkeztek az első vevők az állatvásár területén álló standunkhoz. A gyülekezet idén első alkalommal vesz részt a bolhapiacon. Lépésről lépésre tanuljuk meg, hogyan is működik ez az egész vásár.

Velem is így történt ideérkezésem után: lépésről lépésre ismertem meg az embereket és környezetemet.

Fél nap máris eltelt, jó kis eladói csapattá kovácsolódtunk és ebéd-szünetet tartunk. Beismerem: kicsit elfáradtunk, jól jön ez a felfrissülés! Francia hot dogot eszünk.

A Carentanban töltött tíz hónap alatt a főleg vidám időszakok mellett voltak olyan napok is, amikor teljesen kimerültem.

Októberben unokaöcsém Németországban halálos balesetet szenvedett. Vele mindig testvéri szeretetben éltünk. Még sohasem féltem annyira utazástól, mint amikor a temetésére mentem. Ám tapasztaltam, mit jelent a gyülekezeti közösség. Bár még csak két hónapja voltam Franciaországban, a carentani gyülekezet nagyon a szívébe fogadta németországi családom tagjait. Még ma is imádkoznak értük! Ebben a nehéz időszakban Németországban megéltem, milyen hatalmas ereje van az imádságnak,

és Isten mennyire szeret és védelmez. Ez a hét egyszerre volt a mély gyász és a nagy áldások időszaka! Isten megerősített.

Vissza a bolhapiacra

Délután néhány anya jött a standunkhoz, akiket a sportegyesületből vagy a gyülekezeti gyermek-biblióról ismertem. Örültem, hogy egy kicsit elbeszélgethetek velük. Kipróbáltam magam piaci kofaként, s hangosan kínáltam portékáinkat, délután el is adtam egy fűnyírót egy házaspárnak. Nagyon élveztem az eladói munkát, és a többi gyülekezeti taggal egy csapatban ez még szórakoztatóbb volt!

Bár itt Normandiában nem eladóként dolgozom, mégis van mit továbbadnom. Nem anyagi dolgot, hanem ennél sokkal értékesebbet: a Jézusba vetett hitet! Mióta itt vagyok, Isten nagyon komolyan a szívemre helyezi, hogy beszéljek róla. Azelőtt soha nem tudatosodott bennem, mekkora kiváltság, hogy ismerem Jézust! Ő a legjobb barátom. Hihetetlen öröm számomra, ha másoknak beszélhetek róla!

A bolhapiacon egy hosszú nap a végéhez közeledik. Eladói csapatunk el sem akar válni egymástól, mert nagyon jól szórakoztunk együtt. Amikor két hét múlva elhagyom Normandiát, ugyanilyen érzésekkel fogok küszködni. Annyira megszerettem az ittenieket, hogy nem is akarok tőlük elválni!

Természetesen nagyon fáradtak vagyunk a bolhapiacon eltöltött hosszú nap után. Végére is 14 órát voltunk talpon. Ráadásul az egész nap lebonyolításának felelőssége is ránk nehezedett.

Jézussal minden más. Álomban sem gondoltam volna, hogy alig tíz hónap alatt meg tudja változtatni az életemet! Lehetetlennek tűnik számomra, hogy ilyen rövid időn belül ilyen sok tapasztalatra tettem szert! De mindezek ellené-

re sem vagyok fáradt. Ám miért nem? Mert Jézus ezeken a tapasztalatokon keresztül erőt adott. Nem kell a saját erőmből merítenem és magamra vennem a felelősséget, hanem egyszerűen Isten szolgálóleánya lehetek. Isten felhasznál, és közben megerősít, közben pedig nem ér veszteség. Az Úr megígérte, hogy ha először az Ő országát építjük, gondoskodik rólunk. Ezt itt sokszor megéltem. Most pedig öszsze kell csomagolnom.

Köszönöm Istennek, hogy a tíz hónap alatt felkészített további élet-utamra. Voltaképpen azért jöttem, hogy Őt szolgáljam, helyette Ő ajándékozott meg engem többszörösen. Mindenkinek ajánlom, hogy használja ki az ilyen lehetőségeket.

Diana Steinmetz

Diana Steinmetz, 2009/10 rövidtávú missziói szolgálatot vállalt Franciaországban, jelenleg német-francia politológusi tanulmányait végzi.

KANADA

Valami megváltozott?

A Liebenzelli Missziónál vállalt önkéntes szociális évem 2009 augusztusában kezdődött a kanadai Torontóban. Másik nyelvet beszélő ismeretlen országba költöztem, új embereket ismertem meg, akiknél laktam, és önállóan kellett háztartást vezetnem.

Munkám abból állt, hogy délutáni programokat szervezzek a szociális lakásokban élő 5–10 éves gyerekeknek, akiket családjukkal a kormány költöztetett ebbe a lakónegyedbe. Sok mindent kell elviselniük: sokuknak nincsen édesapja, aki törődne velük. Édesanyjuk egyedül neveli őket, akit férje magára hagyott. A szülőknek nincs munkája, minden centet kétszer is meg kell megforgatniuk. Ráadásul drog és bűnözés nehezíti a negyedben élők életét.

A gyerekekkel való munkám során végtelen hála töltötte el a szívemet saját gyermekkoromért, azért, ahogyan felnőhettem. Mégis mit tehetek a kanadai gyerekekért? Változtathatok valamin? A gyerekek körülményein biztosan semmit! A házi feladat elkészítéséhez gyakorlatilag minden gyermeknek külön segítőre van szüksége. Sokan nagyon lemaradtak a tananyaggal. Minden gyermek naponta nagyon sok szépet, ám nagyon sok rosszat is tapasztal, amit el akar mesélni. De mit mondok egy kislánynak, akit szerinte kirekesztenek a barátnői?

Mit mondok egy tízéves fiúnak, aki megtudta, hogy ritkán látott apját Jamaikán lelőtték? Az ilyen esetek meghaladják az erőtmet.

Ez az eset megtanított imádkozni. Egyáltalán nem arról van szó, hogy valamit megváltoztassak, egyszerűen csak arról, hogy a gyerekekkel törődjek. Gyakran szeretnék gyakorlati segítséget adni és sok mindenben hathatósan változtatni. Ám csak annyit tehetek: hagyom, hogy Jézus rajtam keresztül azt adhassa ezeknek a gyerekeknek, amire a leginkább szükségük van: figyelmességet, szeretetet, dicséretet és elismerést. Jézus a maga módján képes rajtam keresztül megszólítani a gyerekeket és bennük munkálkodni, amiért egyedül övé a dicsőség.

Mi a helyzet a saját életemben? Sok dolgon szeretnék már régóta változtatni. Számtalan elhatározásom született, ám sohasem valósítottam meg egyiket sem.

Bizonyos dolgokkal – mint például bibliaolvasással és imádkozással – többet akartam foglalkozni. Más dolgokról – mint például a számítógép előtti időpazarlásról – szerettem volna leszokni. Nem sok sikerrel.

Állandó visszaeséseimet azzal a kifogással mentegettem, hogy másokhoz képest „egyáltalán nem rosszak” az eredményeim. Nem iszom, az iskolában talpig becsületes embernek tar-

tanak, sok jót is teszek, és jók a szándékaim. Így aztán megengedhetek magamnak egyet s mást. Így gondoltam. Hiányzott a többi keresztyénnel való rendszeres, igazi közösség.

A torontói közösségben már nem igazán illett rám a „másoknál mindenképpen jobb vagyok” mentegetőzés, mert naponta szembesültem olyan keresztyénekkal, akik nálam szentebb és megalkuvásuktól mentes életet éltek. Hasonló emberekkel eddig a családomon kívül csupán konferenciákon találkoztam rövid időre. Torontói hétköznapjaim során állandóan az evangéliummal szembesültem: naponta vettem részt munkatársi áhítaton, keddenként munkatársi istentiszteleten, csütörtök reggelként bibliaórán. Pénteken reggel áhítaton, melyen férfiak vettek részt. Vasárnap istentiszteleten.

Nem volt menekvés. Ismét elkezdődött a keresztyén konferenciákon vagy az egyik jó keresztyén könyvből megismert folyamat:

Belátom, hogy nem úgy élek, ahogyan keresztyénként élnem kellene.

Teljes szívemből másként szeretnék élni.

Elhatározom a több, a kevesebb vagy a már egyáltalán nem végzendő dolgok listájának megvalósítását.

Csődöt mondok.

Kétségbe estem és életemben először értettem meg az igeverset:

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,8). Eddig sohasem értettem ezt a verset, mert másokkal összehasonlítva sohasem láttam gyengének magamat, a gyengeséget nem is tartottam elérendő célnak. Teljes tehetetlenségemben – hogy igazából sem ezeknek a gyerekeknek az életén, sem az enyémen nem tudok változtatni – mutatta meg Isten lassanként, hogy valóban gyenge

vagyok, és szükségem van Őrá. Jobban, mint bárki másra.

Valóban naponta újra és újra be kell látnom, milyen gyenge is vagyok, meg kell térnem, és engednem kell, hogy gyengeségemben Isten legyen erős. Ez keresztyén közösségben fordul elő velem, amikor elismerem a gyengeséget és segítséget kérek imádságban, amikor a gyengeséget megvallom Istennek és behívom Őt az életembe. Ez egyébként

nem is olyan könnyű, hiszen gyakran saját büszkeségem akadályoz ebben.

Az életemben végbemenő változás még korántsem ért véget. De elkezdődött, és mivel Isten úgy akarja, életem végéig folytatódik.

Johannes Busse: 2009–2011-ig a kanadai Torontóban végez szociális missziói munkát bevándorlók gyermekei között, az „Urban Promise” szervezet keretében.

MALAWI

Behatárolt tér, nagy eredmény

A keret, amelyben az önkéntesek mozoghatnak, első pillanatban nagyon szűknek látszik: rövid ideje tartózkodnak az országban, keveset tudnak a kultúráról és a nyelvről, és nagyon függnek a hosszabb ideje ott munkálkodó misszionáriusoktól.

Így volt ezzel Manuel is: komoly beszélgetéseket sem angolul, sem csicsevául nem tudott folytatni a helyi lakosokkal. A gyakorlati munkáknál szűk határt szabtak a rendelkezésre álló anyagok, gépek és az áramszolgáltatás. De rendelkezésre bocsátotta, amit hozott, nagy szívét, amely Jézusért és az emberekért égett. Ezért mertünk neki olyan feladatokat adni, amelyekről más németek talán visszariadtak volna. Alig néhány héttel érkezése után különösen nagy benyomást tett ránk.

Egy vasárnap este, amikor már szürkült, Frank barátunk állt az ajtónk előtt. Könnyes szemmel beszélt el, hogy imént halt meg testvére maláriában, a körzeti kórházban. Mi lesz most a gyermekeivel? És hogy viszik haza a holttestet a 75 kilométerre fekvő faluba? Mentővel nem lehet, a nyilvános tömegközlekedési eszközökön nem engedik. Mi misszionáriusok már fáradtak voltunk, és egyáltalán nem lelkesedtünk egy éjszakai útért a helyenként sáros utakon, sem az esti forgalomért a kátránnyal leöntött utcán.

A megoldás kézenfekvő volt: Manuelnek kell vezetnie, német jogosítványa az első három hónapban még érvényes volt az országban. Frank

mutatja majd neki az utat; az autó rakfelülete egy heverő vánkossal volt kibélelve az elhalt rokonainak. Baljós érzelmekkel küldtük útjára a csapatot: Manuel remélhetőleg feltalálja magát. Késő este csengett a telefon. Manuel tanácstalan volt: – Nem adják ki a holttestet. A halottasházat már bezárták. Holnap reggel vissza kell jönniük.

Megtegye a visszautat, hogy néhány óra múlva ismét útnak induljon? Az éjszakai autózás meglehetősen veszélyes. Az sem megy, hogy összes útítársával szállodába menjen. Manuel a legkézenfekvőbb megoldást választotta: az éjszakázást az autóban. Összes útítársával a kis, lármás város közepén, a körülöttük álló élelmiszeráruházak ordító riasztóberendezéseivel, zümmögő szúnyogok között, mosakodási lehetőség és vacsora nélkül. Ezen az éjszakán mi, otthonmaradtak rossz lelkiismerettel fekdünk le biztos ágyunkba.

Manuel jól-rosszul túlélte az éjszakát, és reggel pontosan érkezett a kórház halottasházához. Franknak biztos nagy megrázkódtatást okozott, amikor halott testvérét egy lepedőbe tekerve átvehette. Hogy legalább puhan feküdjön, a rokonok közé fektette az autóba, a heverő vánkossára. Manuelnek még nagyobb megrázkódtatást okozott, amikor először hallott afrikai halottsziratót: hangos kiabálással és ordítással mutatták ki szomorúságukat a haláleset miatt. Az asszony szülőfalujába érkezve a helyzet

még rosszabb lett: az udvar zsúfolásig megtelt várakozó gyászolókkal. Az autó láttán minden asszony velőtrázó sírásban és hisztérikus zokogásban tört ki. A holttest kiemelése után Manuel boldog volt, hogy távozhatott. Egy viszonylag kellemetlen kaland ért véget számára.

A faluban az eset beszédtema lett. Frankot újra és újra faggatták az éjszaka részleteiről, és neki újra és újra meg kellett erősítenie, hogy Manuel, a fehérember is ott töltötte az egész éjszakát minden kényelem és rendes étel nélkül. Miért nem ment egy végtelenül gazdag fehér ember éjszakára a szállodába? Vagy legalább valahová, ahol a gyomrát megtölthette volna? Ami Manuelnél természetes szolidaritás volt, a rokonság szemében hallatlan áldozat és a keresztyén felebaráti szeretet példája, ami őket elgondolkoltatta, Frankot, az egyetlen keresztyént a rokonságban, pedig nagyon felbátorította. Manuel rövid ideig tartó szolgálatából néhány gyümölcs is termett: fiatal férfiak egy csoportja azóta is mindennap összejön bibliaórára, péntekenként pedig fiataloknak tarthatunk bibliakört.

Az elmúlt években Csisomóban és környékén a rövid ideig itt szolgálók, talán észrevétlenül, de nem jelentéktelen áldások nyomait hagyták hátra. Egy-egy kis szerelés rendkívüli módon megkönnyíti a hétköznapi életet, egy türelmes gyermekfelvigyázó fontos szolgálattevőt szabadíthat fel a mun-

kára. Olyan környéken, ahol nagy a hiány jó példaképekben, a sportszerűen játszott focimeccs elgondolkasztó lecke; a kisgyermekkel töltött idő Isten szeretetéről szóló levél lehet.

Kimondhatatlanul nagy áldás számunkra, hogy a misszió feladatokkal túlszűfolt mindennapjaiban nyugodtan végezhetjük munkánkat, mert gyermekeink iskolai képzését a német segédtanítóknál jó kezekben tudhatjuk. Isten munkáját nem korlátozzák szűk határok. Már Oswald Chambers is megállapította: „Egy folyó olyan helyeket érint, amelyekről forrása mit sem tud; ha Jézus gazdag-

ságából merítettünk, látható életünk bármilyen szűk térben játszódik is le, mégis folyamok áradnak ki belőle, amelyek áldásai a világ legtávolabbi részéig is elhatnak... Isten ritkán enged meg, hogy mekkora áldást jelent egy-egy lélek.”¹

Mindenekelőtt a kezdeti időszakban sok rövid ideig szolgáló munkatársat ér csalódás a hely behatárolt lehetőségei miatt. Akit azonban Jézus kevésbé látványos helyzetekben is felhasználhat, az olyan áldást hozhat és kaphat, amelynek hullámai az egész világra elhatnak.

Rita Mattmüller

¹Oswald Chambers: Krisztus mindenk felett (Evangéliumi Kiadó)

Daniel és Rita Mattmüller: négy gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Daniel szerszámkészítőként, Rita pedig középiskolai tanárnőként dolgozott. Néhány évig a „Döntés Jézus mellett” ifjúsági egyesület ifjúsági előadója volt. 2003 júniusa óta élnek Malawiban. A nyelvtanulás után 2005 júniusában átvették a Csisomo Központ iskolájának vezetését, 2006 októbere és 2007 márciusa között németországi missziói szabadságuk alatt lelkigondozói feladatokat láttak el a monbachali „Firemountain” tanítványképző iskolában, azóta újra a csisomoi központ iskolájának vezetői.

FRANCIAORSZÁG

Felejthetetlen élmények

Formálás – mit is jelent valójában ez a szó? Mindig, amikor a „formálás” szóra gondolok, a fazekas jut eszembe, aki kancsót formáz. Vagyis annyit jelent, hogy valamire olyan hatást gyakorolunk, amely következményekkel jár... Rövid missziói munkám alatt is olyan hatások értek a franciaországi Normandiában, amelyek egész életemre kihatnak.

Az előtörténetem dióhéjban: francia és angol szakon tanulok a lipcsei egyetemen, harmadéves vagyok. Szeretem Franciaországot. Az Érchegeységéből származom... és keresztyén vagyok. Az egyetemen néha szünet is van, és az embernek alkalma nyílik arra, hogy azt tegye, ami érdekli: ez nálam azt jelenti, hogy külföldre utazom. Így tettem 2010 márciusában is. Ám ez nem a szokványos külföldi utak egyike volt. Isten ezt az időszakot arra használta fel, hogy átformáljon!

Mindenekelőtt az tett rám mély benyomást, hogy a Rapp család milyen kedvesen és barátságosan befogadott. Rendkívül sokoldalú feladatokat kaptam: embereket vittem istentiszteletre, énekeket kísértem, kirakatot és iratokat rendeztem, prezentációkat készítettem... és vendégségbe mentem emberekhez, mert a franciák szívesen hódolnak a terített asztal örömeinek.

Évés közben pedig beszélgetéseket lehet folytatni! Közben sok olyan élettörténetet hallottam, amelyek nagyon meghatottak. Újfént rácsodálkoztam, hogy Isten milyen csodákat képes tenni! Egy hitetlen férfi például a fia által tért meg, amikor éppen azt próbálta bebizonyítani a gyermekének, hogy hite teljes tévedés.

A másik esemény, amely mélyen érintett és nagy hatással volt rám, a St. Aubin-i ifjúsági találkozó volt. 30 környékbeli fiatal vett részt rajta, hogy közösen tanulmányozzák a Bibliát, együtt üljék körül a terített asztalt, énekeljenek és imádkozzanak! Az hatott rám a legerősebben, AHOGYAN imádkoztak! Röviden, a szívük mélyéből tört fel az imádság, néha csak egy mondat, de mindenki imádkozott. Sőt, néha sorba mentek. Ilyet korábban még nem tapasztaltam és nagyon mélyen megérintett ez a szoros imaközösség!

A St. Lunaire-ben töltött időszakomat is szeretném megemlíteni. Ebben a keresztyén konferencia otthonban egy hetet segítetttem. Érkezésemkor Manu (aki polgári szolgálatát teljesítette ott) és az ott lakó Caro család kedvesen fogadott, megvacsoráztattak, és egy vidám estét töltöttünk együtt társasjátékkal, beszélgetéssel. Már első este kijelentettem

Manunak: – Nagyon tetszik nálatok. Itt szeretnék maradni.

Az ott eltöltött hét talán egész franciaországi tartózkodásom legszebb hete volt. Mi tette igazán széppé?

1. A természet – a tenger: nyugalmat árasztott magából, és Isten csodálatos teremtett világának eddig sohasem látott oldalát mutatta meg.

2. A közösség: a csapatunk hatékony, termékeny és vicces volt, és az ember néha hibázhatott is! Egyszerűen nagyon jó volt együtt dolgozni.

3. A beszélgetések: Isten a hét alatt számos nagyszerű beszélgetéssel ajándékozott meg, amelyekre néha még ma is visszagondolok. Ez nem magától értetődő!

Végül azt szeretném mondani, hogy Isten sok kis helyzeten keresztül alakított és formált, amelyeket most itt nem tudok mind felsorolni. Ám egy dolgot megértettem velem: „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6). Isten nem végez fél munkát!

Katrin Berger

Katrin Berger 2010. március-áprilisban rövid missziói munkára volt Franciaországban, jelenleg francia-angol szakos egyetemi hallgató.

OROSZORSZÁG

Az Oroszországban eltöltött rövid időnk alatt rájöttünk, hogy a külföldön dolgozó misszionárius élete más, mint amilyenek korábban elképzeltük. Rövid gyakorlatunk során mi magunk is sokat megéltünk és tanultunk. Az alábbiakban szeretnénk bepillantást engedni Jekatyerinburgban eltöltött négy hónapunkba (2008 októberétől 2009. januárig):

Ha...

– azt látod, hogy általában csak a férfiak köszönnek kézfogással,

– rögtön ebéd után teával és keksszel kínálnak,

– feltűnik, hogy az embereknek nincs szükségük fogpiszkálóra, mert helyette a cukorkás papírt sodorják meg és alkalmazzák,

– furcsának érzed magad, mert nő létedre nincs magas sarkú cipőd és csillogó bőrből készült bőrszerkód,

– szinte minden férfi a „legjobb” minőségű edzőnadrágban jár,

– minden sarkon alkohollal telelakott polcokat látsz,

– esténként az utcán csak olyanokkal találkozol, akiknek a kezében üveg van,

– az emberek (és a gyerekek is) minden lehetőséget kihasználnak, hogy mobiljukon csevegjenek, függetlenül attól, hogy éppen iskolai tanórán vagy nyilvános rendezvényen vesznek részt,

– rétegesen kell öltözködnöd, mert a lakások túlfűtöttek, de odakinn meg mindenütt fagy,

– reggelenként minden lelkiismeret-furdalás nélkül hagynod kell a vizet egy fél óráig folyni, hogy meleg vízben tudj zuhanyozni,

– minden reggel először az időjárás jelentést hallgatod meg, hogy megtudd, milyen MELEGEN kell felöltöznöd,

– csodálkozol, hogy a villamos valahol a semmi közepén megáll, sőt a vezető hölgy még ki is száll, hogy, amint az utasoktól hallod, kézzel átállítsa a váltót,

– a legtöbb közlekedési eszközt nő vezeti...

...akkor 100%, hogy Jekatyerinburgban vagy!

Ha ...

– átérzed a „nem vállalunk felelősséget” mondat jelentőségét,

– látod, hogy az emberek mennyire elcsodálkoznak azon, hogy idődet fizetés nélkül is Istennek áldozod,

– kétnyelvű foglalkozást tarthatsz 1,5 és 12 év közötti gyermekeknek,

– harmadikos orosz gyermekeknek németórát tarthatsz,

– utcagyerekeket ismerhetsz meg, akik minden alkalommal egyre nyitottabbak lesznek irántad,

– bepillantást nyerhetsz egy másik kultúrába (opera, cirkusz, tánciskola) és még tiszteletbeli vendégként is kezelnek,

– otthon a külföldieket jobban megérted és jobban el tudod fogadni a másféleséget,

– a giccs többé nem jelent semmit és „Oroszország” hallatán már nem jön rád a frász,

– észreveszed, milyen szuper kettesben saját háztartást vezetni,

– előnt a boldogság, mert a postaládában levél vár valakitől, akitől nem is számítottál rá,

– azt tapasztalod, hogy Isten éppen akkor munkálkodik, amikor semmire nem tartod képesnek magad,

– életed első áhítatára készülsz, és Isten azt az ígét adja neked, hogy: „nyisd szét a te szájad és betöltöm azt”,

– közvetlen közlekedést megéled, milyen előnyökkel és hátrányokkal jár a missziói munka, s rájössz, hogy kitüntetés, ha evangélizáló munkában vehetsz részt...

... akkor tudod, mennyire megérte az Oroszországban eltöltött néhány hónapi gyakorlat!

Legyen ez bátorítás mindenkinek, aki szereti Istent, van egy kis szabadideje és nyitott minden új megismerésére.

*Isabelle Ziegler
és Christine Wagner*

Isabelle Ziegler (sz. Stückle) 2008/9-ben rövid idejű szolgálatban vett részt Oroszországban, jelenleg óvónő.

Christine Wagner, óvónő, 2008/9 rövid idejű szolgálatban vett részt Oroszországban, jelenleg a Liebenzelli Misszió Teológiáján gyülekezeti tanítónak készül.

SPANYOLORSZÁG

Életem legjobb hónapjai

Minden 2008-ban, angol és spanyol idegen nyelvi levelező tanulmányaim lezárulásával kezdődött. A vizsgát követően mindenképpen szerettem volna egy olyan országba elmenni, ahol spanyolul beszélnék, hogy tudásomat bővísem, új tapasztalatokat szerezzek egy másfajta kultúrával, a nyelvet lehetőség szerint még jobban elsajátítsam. Az alsó-ramstadti népegyházi közösség lelkésze beszélt nekem elsőként a

rövidtávú-önkéntes programról, az Impactről. Valószínűleg ez lesz az én utam, ugyanis még ugyanazon a héten jött az ifinkbe David Jarsetz, aki az Impact program felelőse, azért, hogy beszéljen erről és bemutassa nekünk, mi is ez valójában. Erre az időpontra azonban sajnos már minden csapat teljes volt, de azért Dave felírt a várólistára. Már másnap felhívott, és azt az örömteli hírt közölte velem, hogy a spanyolországi csapat

ban egy hely felszabadult – ez volt az én helyem!

2008 augusztusában aztán elindultunk. Csapatunk (három nő és két férfi) útra kelt Benicarlóba, ahol az első napokat az Eckel misszionárius családdal és Gisela Pfeffer missziós nővérrel töltöttük. Ezután kettesével szétosztottak minket, és különböző helyeken megkezdtek a munkát. Sarah, a csapattársam és én Benicarlóban maradtunk.

Mindenekelőtt a második gyermeküket váró Andynek és Simonának segítünk a háztartásban, és vigyáztunk a kis Saloméra. Ezen kívül a „Punto de Encuentro” evangélistikus kávézóban dolgoztunk, ahol az emberek egy kávé mellett a hitről beszélgetnek, angol vagy német órákat vesznek, vagy egyszerűen csak találkoznak és beszélgetnek egymással. Minden héten tartanak itt egy bibliaórát, ifjúsági órát, valamint egy istentiszteletet.

Elsődleges és fő feladatunk az volt, hogy elvegyüljünk az spanyol emberek között, azért, hogy a felnőtteket és a fiatalokat megismerjük, és el tudjuk őket hívni alkalmainkra. Spanyolországban ez akkor működik a legsikeresebben, ha az ember valamilyen sportcsapat tagja. Így kezdett el Sarah focizni, én egy tánckursuson vettem részt, s mindketten kipróbáltuk a kézilabdát.

Elmentünk a városi rendezvényekre és ünnepekre, s ezeken az alkalmakon megismert fiatalokkal elkezdtuk kiépíteni a kapcsolatot. Meghívtuk őket a „Punto de Encuentro” kávézóba, hogy vegyenek részt az ifjúsági órákon, s töltsük el együtt a szabadidőnket. Így az ifiken részt vevő fiatalok száma háromról tizenötre emelkedett.

Sarah és én egy jókora háromszobás lakásban élünk, ami a közeli stranddal együtt gyakran találko-

zóhelyül szolgált: a fiatalokkal itt együtt főztünk, beszélgettünk, játszottunk. Igazán különleges időszak volt ez, s nagyon hálásak vagyunk a kialakult értékes kapcsolatokért. Intenzív barátságok fejlődtek ki, s különleges élményben lehetett részünk, amikor részt vehettünk egy barátnőnk megkeresztelésén, nem sokkal az elutazásunk előtt.

Egyszerűbb volt románokkal és ecuadoriakkal kapcsolatba lépni, mint a spanyolokkal. A hit területét tekintve az idősebb generáció mintegy „elakadt”, nehéz ezzel a korosztállyal beszélgetést kezdeményezni. A fiatalokkal azonban tudtunk kapcsolatot kezdeményezni és építeni: ők jóval nyitottabbak, mint az idősebbek. Azt tapasztaltuk, hogy ha a spanyolok a meghívás során elolvasták az „evangélium” szót, rögtön eldobták a meghívót. Spanyolországra rendkívül rányomja bélyegét a katolicizmus, sok védőszentjük van és körmeneteket szerveznek. Még egy olyan napot is számon tartanak, amikor a háziállatokat megáldják a templomban. A spanyolok számára mindez a kultúra részét képezi, nekünk pedig meg kellett tanulni, hogy ezekkel a tényekkel bánni tudjunk.

Mint Impact-csapat minden héten találkoztunk, hogy megosszuk egymással tapasztalatainkat, s hogy olyan témákról és nehézségekről beszéljünk, mint a hit, a ven-

dégkultúra, és önmagunk fejlődése. David és Anette Jarsetz a visszajelzés, a tanítás és a megerősödés céljából három alkalommal látogattak meg bennünket a szolgálat során.

Ebben az időszakban nagyon sokat tanultam magamról. Jó és rossz tapasztalatok által érlelődtem, valamint új utakon indultam el. Semmiképp nem bántam meg, hogy részt vehettem a spanyolországi szolgálatban, és hálás szívvel mondhatom, hogy az itt eltöltött tíz hónap eddigi életem legszebb és legjobb hónapjai közé tartozik. Mivel a spanyolországi gyülekezeti munka nagyon sok örömet okozott nekem, és egy ilyen munkát az általam annyira szeretett és kedvelt nyelvekkel jól kapcsolatba lehet hozni, álmodom és célokom, hogy később külföldre menjek dolgozni. Éppen ezért még a spanyolországi szolgálat ideje alatt jelentkeztem a Liebenzelli Misszió teológiai képzésére.

Isten különleges szeretetet adott a szívembe Spanyolország és a spanyol emberek iránt, s kíváncsi vagyok, milyen céljai vannak velem a továbbiakban.

Juliane Müller

Juliane Müller, idegen nyelvi levelező, 2008/9 rövidtávú-önkéntes szolgálaton vett részt Spanyolországban, jelenleg a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán közösségpedagógia szakos hallgató.

OROSZORSZÁG

Egy tél az Uralban

Vajon találnak önkénteseket egy három hónapos bevetésre az oroszországi tél idejére? Egy évvel ezelőtt két fiatal hölgy jelentkezett Jekatyerinburgba. Megegyeztünk, hogy legközelebb Nyizsnyij Tagil város kerül sorra.

Három oroszországi év, valamint a nyelvvizsga letétele után teljes mértékben tudtunk gyülekezet alapítói, illetve építő feladatunkra koncentrálni. Reméltük, hogy lesznek önkéntesek, akik segítenek elkezdni ezt a munkát. De azt is, hogy lehetőséget

kapunk fiatalokat egy rövid ideig támogatni és életük egy rövid szakaszán elkísérni.

Milyen boldogok is voltunk, amikor eljutott hozzánk a hír, hogy ketten is jelentkeztek: Antje és Teresa. Még csak július volt, így még rendelkezésünkre állt egy kis idő október közepéig, amikor is segítőkink megérkeznek. Viszont már ekkor elkezdődött a szorgalmas ide-oda való email írogatás. Sok hivatalos és néhány személyes kérdést kellett tisztázni. Emellett

látogatóink számára egy bérlakást kellett megszereznünk. Mennyire csodálkoztak a főbérlők, amikor mi már augusztusban különböző lehetőségek felől kérdeztünk. Itt szokatlan az ilyen korai szervezés. Isten irányította ezt a dolgot is, s így sikerült az interneten egy berendezett, kedvező és mindenekelőtt hozzánk közel fekvő lakást találnunk.

Eljött az idő, amikorra minden elrendeződött, s kezdődhetett a bevetés. Vajon milyen lesz? Nyizsnyij

Tagil nem olyan város, mint az európai Jekatyerinburg. Itt minden igazi orosz. Az emberek máshogy gondolkodnak, máshogy élnek. Vajon a lakás a hidegben is elég meleg lesz? Milyen lesz az új csapat? Mi mindent fogunk megélni? Izgatottan vártuk, hogy mi következik...

Pár nappal a jekatyerinburgi beleszoktatás után megérkeztek „újoncaink” Waldemar Jessével, aki itt a területi vezetőnk. Örültünk, hogy az első napokban David és Anette Jarsetz, az Impact szervezői is velük tartottak. Nagyon szép időt töltöttünk el tanítással, kirándulással Oroszország harmadik legjelentősebb ortodox zarándokhelyére, Werchoturje-hoz, egy étkezéssel, valamint a mikronéziai kulturális estével.

Természetesen ezekhez járultak a kötelező nehézségek vendégeink hivatali regisztrálása során. De végül ezek a problémák is megoldódtak.

A 32. számú iskolától (amelynek speciális német tagozata van) és a műszaki gimnáziumtól meghívást kaptunk a német órákon való együttes munkára illetve segítségre. Sajnos, sok minden közbejött, őszi szünet, valamint egy influenzajárvány, amik miatt több hétig szünetelt a tanítás. A későbbiek során viszont még sor kerülhetett arra, hogy meséljenek karácsonyról és egyéb német szokásokról.

Emellett Antje és Teresa a különböző gyülekezeti rendezvényeknél: istentiszteleteknél, kulturális estéknél, barkácsolós délutánoknál, otthoni látogatásoknál és egy temetésnél is (-28°C-ban) segítettek bennünket.

A heti gyakoriságú alkalmainkon a személyes élet, Isten és emberekhez való kapcsolat volt a téma. Rendszeres kulturális napjainkon pedig az ország és az emberek gyakorlati úton

való megismerése és megértése volt a cél, például dokumentumfilmek, múzeumlátogatás és egy hagyományos orosz étkezés által.

Három hónap első hallásra hosszú időnek tűnhet, viszont az idő szinte elrepült. A szép az egészben az, hogy egy ilyen bevetésnél Isten mindenkit megajándékoz és megáld. Nagyon örültünk, hogy a karácsony és az új évet sem kellett egyedül ünnepelnünk. Pont ezt a sötét évszakot a rövid nappalokkal és a hosszú, hideg éjszakákkal volt kikkel megosztani, s a közös éneklés és bibliaolvasás igazi meggazdagodást jelentettek.

Természetesen azt kívánjuk, hogy még sok fiatal eltaláljon Oroszországba, s hogy talán egyik vagy másik itt is maradjon. Mert egy urali telet mindenkinek meg kell élnie!

Matthias és Lena Schindler

Antje Sachse beszámolója:

„Jó reggelt mindenkinek, jó, hogy mindannyian eljöttetek!” – ezzel a mondattal köszöntöttük Lena, Teresa és én a diákjainkat. Szerdánként és péntekenként 15 harmadik, illetve negyedik osztályos gyermeknek tartottunk német órát. Sajnos, egy influenzajárvány kicsit összekavarta terveinket, mert erre az időszakra bezárták az iskolát. De ezután újra kezdhettük a tanítást: amilyen jól csak tudtunk, felkészültünk az előttünk álló tanórákra. Nagyon jó volt látni, hogy a gyerekek mennyire érdeklődnek, lelkesednek és együtt dolgoznak velünk. Lena természetesen többször is fordított, mivel ezek a gyerekek csak két vagy három éve tanulnak németet. Ezenkívül nem volt könnyű nekünk, szászoknak sem „Hochdeutschul” (felnémetül) beszélni úgy, hogy még meg is értsenek bennünket. A karácsony előtti időszakban a karácsonyi történetet mondtuk el a gyerekeknek, valamint az ünnep lé-

nyegét próbáltuk megértetni velük. Úgy tűnt, hogy a gyermekek ezt inkább csak meseként értelmezik, mi azonban hisszük és imádkozunk érte, hogy az elhangzottak meggyökerezzenek a gyermekek szívében.

„A felhők fölött...”

... a szabadság nem ismer határokat” – hangzik egy német sláger. Oda-fönn a napsütést nem gátolja semmi. Mi is így élveztük a Napot miközben hazafele repültünk. Mialatt Oroszország felett szálltunk, újra átgondoltuk az elmúlt három hónapot, amit ebben az országban eltölthettünk. Bánat töltötte el a szívünket, amikor azokra a kedves emberekre gondoltunk, akiket ott megismerhettünk. Úgy megszoktuk már az országot, a nyelvet és a mi kis kettős csapatunkat. Egy példa erre: nem értettük, hogy miért néz az ellenőrző nő olyan „csúnyán”, amikor az útlel ellenőrzésnél együtt jelentünk meg. De elmagyarázta, hogy egyszerre csak egy ember állhat ott, addig a másoknak egy kissé hátrább a sárga vonalon kell várnia. Három közösen eltöltött hónap után nem gondoltunk arra, hogy az útlel ellenőrzéshez külön kellene válnunk. De rendnek kell lennie!

Ilyen gondolatokkal ültünk a repülőgépen, és tudtuk, hogy már csak néhány óra és el kell válnunk egymástól. Szívből hálásak voltunk az Úrnak az elmúlt nagyon hatásos hónapokért.”

Matthias és Lena Schindler: a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Matthias csomagoló, Lena pedig hotelasszisztensként Monbachtalban dolgozott 2004–2005-ben. 2006 október óta Oroszországban előbb a nyelvet tanulták, most igehirdető szolgálatot látnak el Nyizsnyij Tagilban.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu

KÖZHASZNÚSÁGI JELENTÉS
a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány
2010. évi munkájáról

I. BESZÁMOLÓ AZ ALAPÍTVÁNY ÁLTAL VÉGZETT TEVÉKENYSÉGEKRŐL
ÁLTALÁNOS TEVÉKENYSÉGEK:

Alapítványunk az eredeti célkitűzések elérése érdekében sokrétű munkát végzett.

- Igyekezünk ébren tartani Molnár Mária emlékét, a külmiszió iránti érdeklődést. 2010-ben – több éves keresés után – sikerült kapcsolatot kialakítani Molnár Mária Magyarországon élő rokonai, és az egykor, Pápua Új-Guineában „örökbe-fogadott” gyermeke (Lomon József) leszármazottai között.
- Kiadványainkban ismertettük a Nemzetközi Liebenzelli Misszió munkáját. Különösképpen az évi hat alkalommal megjelenő Külmisziói Híradóban, melyet ingyenesen küldünk annak, aki kéri, illetve a honlapunkról (www.liebenzell.hu) is letölthető valamennyi szám.
- Imádkozó közösségek követték folyamatosan figyelemmel a misszió történéseit, valamint igen sokan támogatták anyagiilag is a misszió tevékenységét.
- Oktató, ismeretterjesztő munkát végeztünk különböző képzéseken, konferenciákon, valamint az írott és az elektronikus média segítségével.
- Határon túl élő, magyar testvéreinket ingyenes magyar nyelvű újságunkkal (Külmisziói Híradó) támogattuk lelki egészségükben, valamint nyelvük megőrzésében.
- Jó az együttműködés a Biblia Szövetséggel: sok személyes kapcsolat által a Molnár Mária Külmisziói Alapítvány és a Biblia Szövetség egymás munkáját kölcsönösen segítették, egymás rendezvényein kölcsönösen részt vettek a két szervezet támogatói és szolgáltatói tagok.

SPECIÁLIS SZOLGÁLATI TERÜLETEK SZERINTI TEVÉKENYSÉGEK
1. NEMZETKÖZI MISSZIÓI SZOLGÁLAT ELMARADOTT ORSZÁGOKBAN

Ede és Gyöngyvér Luz – Ecuadori Misszió

A Luz házaspár nehéz körülmények között – a világ szegény kétharmadához tartozó fejlődő országban – végezte hit- és ismeretterjesztő munkáját a helyi kultúra tiszteletben tartásával. Feladatuk továbbra is a gyülekezetépítés volt. Míg korábban egy konkrét gyülekezet vezetésével voltak megbízva, most Ede a Liebenzelli Misszió területi vezetőjeként összefogja és koordinálja a misszionáriusok és a misszióhoz kapcsolódó, helyi lelkészek szolgálatát.

A Luz házaspár munkájának fontos része volt továbbra is a felnőttképzés, amely két formában történt. Egyrészt gyülekezeti tagok számára biztosítottak bibliaiskolai képzést, másrészt – egy egyesült államokbeli egyetem kihelyezett tagozataként – felsőfokú oktatásban részesítettek lekipásztorokat.

Gyöngyvér hátrányos helyzetű utcagyermekek között szolgált, valamint gyermekmunkások képzésével segítette a helyi gyülekezetek épülését, valamint asszonyok közötti közösségépítő munkát kezdett el. Szolgálatukhoz tartozott az is, hogy 2010-ben is segítettek egy amerikai, önkéntes orvoscsoporthoz gyógyító, felvilágosító szolgálatát.

Ezenkívül európai fiatalokból álló csoportokat (Impact Team) is fogadtak; a fiatalok betekintést nyerhettek a helyi társadalmi életbe és a misszió munkájába, szervezett képzések és programok keretében tanulhatták az idegen kultúra elfogadását és a beilleszkedést.

Egy újabb szolgálati területük a házassággondozás. Közösségi alkalmakon, valamint személyes beszélgetésekben segítséget nyújtanak bajban lévő házaspároknak, kapcsolatuk rendezésére, valamint ennek a szolgálatnak a folytatására munkatársakat képeznek.

Dr. Keszi Krisztina – Zambiai Misszió

Dr. Keszi Krisztina, miskolci orvos-misszionáriusunk 2006 óta végzi munkáját a Mungwi Klinikán mint a klinika egyetlen orvosa.

2009-ben és 2010-ben a gyógyítás mellet a kórház szakmai szintjének emelése is feladata volt a helyi munkatársak képzése által. A klinika új lekipásztorával együttműködve folyamatosan végeztek a klinikán és a környező településeken felvilágosító, mentálhigiénés és evangéliumi szolgálatot. Dr. Keszi Krisztina 2009 novemberétől 2010 májusáig fél évre hazatért. Ez alatt az időszak alatt 4 missziói beszámolókörtut tartott, melynek során a misszió lehetőségeiről, kihívásairól, illetve az elmúlt években végzett klinikai, mentálhigiénés és ismeretterjesztő munkájáról számolt be. Májusban visszatért Zambiába, második szolgálati ciklusra. Először egy rövidebb nyelvi kurzuson vett részt, ahol felfrissítette és bővítette bamba nyelvismeretét. Majd visszatért a Klinikára, ahol tájékozódott az ott bekövetkezett személyi és strukturális változásokról, és visszaállt a gyógyító munkába.

2. MISSZIÓI BESZÁMOLÓ KÖRŰT

2010-ben Dr. Keszi Krisztina érdekes, hangképes vetítéssel egybekötött előadásokat tartott az ország 42 pontján, melyeken a Zambiában töltött 4 év tapasztalatairól, eredményeiről számolt be az érdeklődőknek. A körút során közel 3400 ember hallhatta beszámolóját. A református, evangélikus és baptista gyülekezetekben, iskolákban, gyermekalkalmakon, idősek otthonaiban tartott beszámolókon nemcsak arról beszélt, hogy Isten távoli országokban is hatalmasan végzi munkáját, hanem az ottani népet és kultúrát is közelebb hozta különböző korú hallgatóihoz. Ugyanakkor igyekezett a misszió iránti érdeklődést felkelteni, valamint annak felelősségét hangsúlyozni.

3. MISSZIÓI NAP

2010. június 26-án Pécelen, a Biblia Szövetség székházában szerveztünk egy missziói családi napot. Ede és Gyöngyvér Luzzal, valamint gyermekeikkel találkozhatott a 120 résztvevő. Ede tartott igei tanítást, majd egy átfogó beszámolót az ecuadori misz-

szioról. Ezalatt a gyermekek az udvaron kézműveskedhettek. Családias légkörben igyekeztünk alkalmat teremteni a misszionáriusokkal való találkozásra, és az összetartozás erősítésére.

4. FOLYÓIRAT-KIADÁS

Kéthavonta megjelenő folyóiratunk, a Külmissziói Híradó nemcsak rendszeresen közölte két magyar misszionáriusunk beszámolóit, hanem színes, fényképes, külső és belső borítóoldallal igyekeztünk olvasóinkat megismertetni a Liebenzelli Misszió más munkaterületeivel is. Az újságunk iránti érdeklődés folyamatosan nőtt. Egyre több magánszemélyhez, gyülekezetekhez jutott el határainkon innen és túl egyaránt. A határon túlra küldött példányokkal az ott élők lelki életét, anyanyelvápolását kívántuk segíteni.

5. ISMERETTERJESZTŐ SZOLGÁLAT

A világmiszióról szóló tájékoztatásban is egyre fontosabb eszköz az Internet. A www.liebenzell.hu címen elérhető honlapunkat folyamatosan frissítettük. Jelenleg is egy önkéntes munkatárs végzi a honlap karbantartását.

Igen sokan érdeklődtek e-mailben szolgálatunk, illetve a szolgálatban való részvétel iránt. Az érdeklődőket igyekeztünk megfelelően tájékoztatni.

Az Alapítvány elnöke és munkatársai az ország különböző részein egyhetes vagy egynapos konferenciákon szolgáltak: beszámolókat, ismertetőket tartottak.

6. EGYÜTTMŰKÖDÉS MÁS SZERVEZETEKSEL

Alapítványunk felismerte, hogy hatékonyabban érheti el eredeti céljait, ha együttműködik olyan keresztyén szervezetekkel, amelyek egy-egy speciális szolgálati területen hatékonyan töltik be küldetésüket, és speciális szolgálati területük szervesen illeszkedik a mi céljainkhoz. Ilyen szervezetek az alábbiak, akikkel az itt felsorolt együttműködés valósult meg:

- Biblia Szövetség. 2010-ben is együttműködtünk a Biblia Szövetség által szervezett bibliaiskolai képzésben Pécelen, Budapesten, Tatabányán, Cegléden, Tiszakeszin, Debrecenben, és Békés-megyében. Ezekben az ismeretterjesztő alkalmakon kuratóriumunk tagjai is szolgálnak. Bibliái tanítással, szórólappal, folyóiratunk terjesztésével, aktuális beszámolókkal a misszió munkáját segítik.
- Vasárnapi Iskolai Szövetség. A gyermekek közötti munkában élenjáró szervezet segítségével Dr. Keszi Krisztina missziói körútja során iskolában és óvodában is tartott missziói beszámolót a gyermekeknek. Az „Örömhír” című folyóirat rendszeresen hírt ad alapítványunk missziói szolgálatairól.
- A komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karának missziológia tanárával (Dr. Park Sung Kon) felvettük a kapcsolatot, aki megismerte Alapítványunkat és Dr. Keszi Krisztina szolgálatát is, egy előadás kapcsán.

II. BESZÁMOLÓ AZ ALAPÍTVÁNY 2010. ÉVI PÉNZÜGYEIRŐL

Pénzügyi összegzés 2010. december 31-én forintban:

2009. évi pénztári maradvány:	7.014.116 Ft
2010. évi bevételek:	9.070.089 Ft
Követelések:	147.247 Ft
Összes bevételek:	16.231.452 Ft
Összes kiadások:	9.725.209 Ft
Pénztári maradvány:	6.506.270 Ft

Pénzkészlet:

OTP-ben lekötött betét:	2.607.066 Ft
OTP folyószámla:	685.987 Ft
Deviza számla:	499.204 Ft
Értékpapír elszámolási számla:	2.649.997 Ft
Pénztárban:	64.016 Ft
Maradvány pénzkészlet:	6.506.270 Ft

Közcélú kiadások

Missziói kiadások	
a.) Külmissziói Híradó kiadása	3.406.778 Ft
b.) Posta, telefon, telefax, internet	138.415 Ft
c.) Ügyintézési kiadások	89.530 Ft
d.) Külmissziói támogatás	1.690.659 Ft
e.) Közlekedési kiadások	211.785 Ft
f.) Egyéb költségek	250.578 Ft
	5.787.745 Ft

Az SZJA 1%-os felajánlásokból származó 62.843 Ft összeget – mint máskor is – a határon túl élő magyarság nyelvének és öntudatának megőrzésére fordítottuk. Lapunkat, a Külmissziói Híradót folyamatosan, térítésmentesen küldtük és küldjük Kárpátaljára, Felvidékre, Erdélybe és a Délvidékre.

Megjegyzések:

Az Alapítvány a vonatkozó állami törvények és az Alapító Okirat útmutatása szerint végezte közhasznú munkáját.

Állami pénzalapból vagy egyéb szervezettől Alapítványunk nem kapott támogatást. Pályázaton nem vett részt. Működését kizárólag önkéntes adományokból tudta biztosítani.

Az Alapítvány tisztségviselői – az egy fő alkalmazott kivételével - munkájukat önként, ellenszolgáltatás nélkül végezték. 2010-ben Csapkovics Bertalan, kuratóriumi tag, aki egyben az alapítvány alkalmazottja után a munkáltató összes költsége: 1.233.600 Ft volt.

Remeteszlós, 2011. február 20.

Sípos Alpár Szabolcs sk.
a Kuratórium elnöke

Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány